

Rigsdagstidende.

1851. — Forhandlingerne paa Folkethinget. № 398.

Anden Session.

102det Møde.

Tirsdagen den 4de Marts.

(Fortf.)

Ordføreren: Der er nogle Betragtninger gjort gjældende i forskjellig Retning, hvorimod jeg dog maa tillade mig at gjøre Indsigelse. Naar t. Ex. saaledes den ærede Krigsminister har henpeget paa Følgerne af Forandringer med Hensyn til de her foreliggende Paragrapher ligeoverfor Landsthinget, saa er det udentvivel overstøet, at Sagen skal gaae tilbage til Landsthinget, og at det i og for sig ikke har større Bænkelse at fremme Sagen i Landsthinget, enten de foreliggende Paragrapher forkastes eller antages. Dersom det overhovedet ikke var et Punkt, hvorom der kunde være forskellige Meninger, at denne Sags hurtige Fremme havde en afgjort Interesse, idet der jo kunde træffes forskellige andre Foranstaltninger, saa havde Regjeringen upaatvivelig meget tydelig og bestemt, og navnlig medens Sagen endnu stod i det andet Thing, maattet sørge for, at Sagen der blev fremmet hurtigere.

Paa den anden Side ere flere Bemærkninger gjort gjældende, som alene slutte sig til de Endringsforslag, der ere stillede af Mindretallet, og som ere endelig skafaldne; derimod var Mindretallet enigt i selve det Hovedpunkt, som foreligger i det nærværende Affnit, nemlig Berettigelsen for Krigsbestyrelsen til at sætte 1728 Heste paa Fodring, indtil Armeeororganisationen er fremkommen. Altsaa Hensigtsmæssigheden af at træffe en midlertidig Foranstaltning, bygget paa den Bestræbning, at det paa den ene Side ikke kan være hensigtsmæssigt, øieblikkeligt at feie alle Heste ud, og at det paa den anden Side paa ingen Maade kan være tilraadeligt at

overlade til et aldeles vilkaarligt administrativt Skjøn, hvorledes disse Forhold ordnes; thi det er aldeles utvivlsomt, at, naar Sagen overlades til et aldeles vilkaarligt administrativt Skjøn, saa bliver det meget kostbarere.

J. N. Hansen: Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet i Anledning af dette Affnit; men der er dog en Ytring af den høitærede Minister, som jeg ikke kan lade hengaae uden at gjøre en Modbemærkning. Han meente nemlig, at med Hensyn til disse Foderheste kom Districterne i en anden Stilling end med Hensyn til de i det Foregaaende omtalte, idet de her vilde faae Værdien af den Hest, der var dem leveret, erstattet, naar den døde eller beskædigedes; men i en anden Henseende komme Districterne aabenbart i en langt mere mislig Stilling end med Hensyn til det første Affnit; thi her staaer, at, naar en saadan Foderhests Død eller Beskadigelse bevisligt kan lægges Districterne til Last — hvad naturligviis maa være det Samme, som at det kan lægges den Mand, hvem Districtet har overdraget Hestens Fodring, til Last, det maa formodentlig være Meningen —, saa skal Districtet ikke alene svare Erstatning for denne Hest, men desuden erlægge en Mulkt af fra 5 til 30 Rbd. Med Hensyn til de Heste, som Districterne efter det andet Affnit skulle holde, fordres det kun, at, dersom den Hest, Districtet for Dieblicket har, dør eller beskædiges, hvad enten det skeer af Uforstgthighed eller af andre Grunde, saa skal det blot stille en tjenstdygtig Hest istedetfor, men med Hensyn til disse Foderheste skulle de ikke alene det, men tillige mulkttes; det er nu en ganske særegen Strengthed, som her er anvendt. Ligeledes skal jeg gjøre opmærksom paa, at i § 26 paalægges Districtet en Mulkt fra 5 Rbd. til 15 Rbd., saasnart Sessionen finder, at en Hest ikke er vedbørligt behandlet; det